

STOWARZYSZENIE POLSKI INSTYTUT PRAW GŁUCHYCH

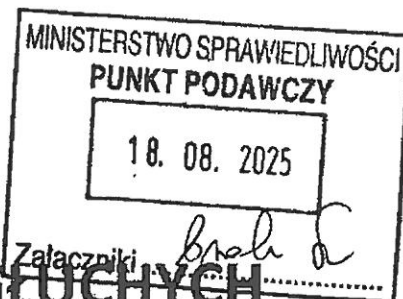
UL. A. GAJKOWICZA 5/85, 03-562 WARSZAWA

REGON : 369501740

NIP : 5242852956

E-MAIL : biuro.spipg@wp.pl

Warszawa, dn. 18.08.2025 r.

Szanowny Pan
Waldemar Żurek
Minister Sprawiedliwości
Al. Ujazdowskie 11
00-950 Warszawa

Szanowna Pani
Maria Ejchart
Podsekretarz Stanu
Al. Ujazdowskie 11
00-950 Warszawa

Przedmiot petycji – zmiana ustawy z dnia 25 listopada 2004 r. o zawodzie tłumacza przysięgłego polegająca na uchyleniu art. 1 ust. 2, wyłączającego z zakresu stosowania ustawy tłumaczy polskiego języka migowego, oraz przyznaniu tym tłumaczom statusu tłumaczy przysięgłych.

PETYCJA

Szanowny Panie Ministrze,

Szanowna Pani Minister,

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 11 lipca 2014 roku o petycjach zwracamy się z uprzejmą prośbą w interesie publicznym z petycją o podjęcie inicjatywy ustawodawczej dotyczącej nowelizacji ustawy z dnia 25 listopada 2004 r. o zawodzie tłumacza przysięgłego, polegającej na uchyleniu art. 1 ust. 2 tej ustawy, który wyłącza z jej zakresu stosowania tłumaczy polskiego języka migowego, oraz na przyznaniu tym tłumaczom statusu tłumaczy przysięgłych.

Niniejsza petycja jest skierowana do Ministerstwa Sprawiedliwości w celu zwrócenia uwagi na pilną potrzebę reformy legislacyjnej dotyczącej statusu tłumaczy polskiego języka migowego (PJM) w polskim systemie prawnym.

Głównym celem jest nowelizacja ustawy z dnia 25 listopada 2004 r. o zawodzie tłumacza przysięgłego poprzez uchylenie art. 1 ust. 2. Przepis ten wyłącza obecnie tłumaczy języka migowego z zakresu stosowania ustawy, co uniemożliwia im uzyskanie statusu tłumaczy przysięgłych.

Proponowana zmiana ma na celu przyznanie tłumaczom PJM pełnego statusu tłumaczy przysięgłych do celów sądowych i administracyjnych, analogicznie do tłumaczy innych języków naturalnych. Jest to krok niezbędny do zapewnienia wysokiej jakości, bezstronności i wiarygodności usług tłumaczeniowych dla osób Głuchych w kontekście prawnym, co bezpośrednio przekłada się na realizację ich fundamentalnego prawa do skutecznej komunikacji i dostępu do wymiaru sprawiedliwości.

RPL/330721/2025 P
Data: 2025-08-18

Obecny stan prawny w Polsce charakteryzuje się istotną niespójnością.

Z jednej strony, ustawa z dnia 19 sierpnia 2011 r. o języku migowym i innych środkach komunikowania się formalnie uznaje Polski Język Migowy za język naturalny oraz nakłada na instytucje publiczne obowiązek zapewnienia dostępu do tłumacza PJM.

Z drugiej strony, wspomniana ustawa o zawodzie tłumacza przysięgłego z 2004 r. w art. 1 ust. 2 wyraźnie stanowi, że jej przepisów „nie stosuje się do tłumaczy języka migowego oraz innych systemów komunikacji niebędących językami naturalnymi”.

Ta dyspozycja oznacza, że w momencie uchwalania ustawy o zawodzie tłumacza przysięgłego, ustawodawca nie traktował języka migowego jako języka naturalnego.

Późniejsze przyjęcie ustawy z 2011 r., która wyraźnie uznaje PJM za język naturalny, stworzyło bezpośrednią sprzeczność w polskim porządku prawnym.

Ta niespójność nie jest jedynie kwestią terminologiczną; ma ona poważne konsekwencje praktyczne.

Prowadzi do sytuacji, w której jakość i odpowiedzialność tłumaczeń PJM w wrażliwych postępowaniach prawnych nie podlegają tej samej rygorystycznej kontroli i gwarancjom państwowym, co tłumaczenia języków mówionych.

Brak statusu tłumacza przysięgłego dla tłumaczy PJM oznacza, że mechanizmy takie jak pieczęć urzędowa, obowiązek prowadzenia repertorium, czy odpowiedzialność zawodowa, które zapewniają wiarygodność dokumentów i zeznań w kontekście prawnym, są dla PJM nieobecne, co osłabia pewność prawną i potencjalnie narusza prawa osób Głuchych do rzetelnego procesu.

Uzasadnienie

Obecny stan prawny w Polsce, w którym zawód tłumacza polskiego języka migowego jest formalnie wykluczony z ram systemowych zawodu tłumacza przysięgłego, stanowi poważną barierę systemową. Godzi ona w podstawowe prawa obywatelskie społeczności osób głuchych i narusza zasady równego dostępu do wymiaru sprawiedliwości, administracji publicznej, opieki zdrowotnej i edukacji. Brak państwowego, ustandaryzowanego systemu weryfikacji kompetencji i nadawania uprawnień prowadzi do niejednorodności w jakości usług, braku gwarancji profesjonalizmu oraz realnych trudności w zapewnieniu skutecznej i wiarygodnej komunikacji w kluczowych sytuacjach życiowych.

I. Polski Język Migowy jako język naturalny i jego status prawny w Polsce

Polska, poprzez ustawę z dnia 19 sierpnia 2011 r. o języku migowym i innych środkach komunikowania się, dokonała istotnego kroku w kierunku formalnego uznania Polskiego Języka Migowego (PJM) za język naturalny. Ustawa ta podkreśla kluczową rolę PJM jako naturalnego środka wyrażania się dla osób Głuchych, promując równość w komunikacji i wspierając ich aktywne uczestnictwo w życiu społecznym na równych zasadach.

Zgodnie z jej przepisami, instytucje publiczne, w tym sądy, prokuratura, policja i organy administracji publicznej, są zobowiązane do zapewnienia dostępności komunikacyjnej dla osób Głuchych, co obejmuje nieodpłatne udostępnianie tłumacza PJM na żądanie.

Wojewodowie są odpowiedzialni za prowadzenie rejestru tłumaczy PJM, SJM (System Językowo-Migowy) i SKOGN (Sposoby Komunikowania się Osób Głuchoniewidomych).

Jednakże, system ten posiada poważne wady, gdyż nie ma skutecznego mechanizmu weryfikacji rzeczywistych kompetencji tłumaczy. Wystarczy jedynie złożyć zaświadczenie lub certyfikat potwierdzający znajomość jednego z tych języków, co nie gwarantuje, że tłumacz rzeczywiście posiada odpowiednie umiejętności, doświadczenie czy kwalifikacje do wykonywania tej wymagającej roli. Brak odpowiednich mechanizmów kontroli może prowadzić do sytuacji, w których osoby potrzebujące tłumaczeń nie otrzymują wsparcia na odpowiednim poziomie, co w konsekwencji może negatywnie wpłynąć na równość dostępu do informacji i usług publicznych.

Pomimo tego progresywnego uznania PJM w ustawie z 2011 r., ustawa z dnia 25 listopada 2004 r. o zawodzie tłumacza przysięgłego utrzymuje archaiczne wyłączenie w art. 1 ust. 2, stwierdzając, że jej przepisów „nie stosuje się do tłumaczy języka migowego oraz innych systemów komunikacji niebędących językami naturalnymi”.

To wyłączenie jest obecnie jawnym anachronizmem legislacyjnym, bezpośrednio sprzecznym z późniejszym uznaniem PJM za język naturalny.

Taka sprzeczność nie jest jedynie kwestią redakcyjną; aktywnie utrwała ona dyskryminujące ramy prawne.

Odmawiając tłumaczom PJM statusu tłumacza przysięgłego w oparciu o przestarzałą klasyfikację językową, prawo to pośrednio dewaluje PJM jako język, a co za tym idzie, tożsamość językową i prawa komunikacyjne osób Głuchych.

Tworzy to barierę prawną, która nie opiera się na współczesnej wiedzy naukowej ani na postępowych zasadach praw człowieka.

Wyłączenie to skutkuje poważnymi barierami w dostępie do wymiaru sprawiedliwości i usług publicznych dla osób Głuchych. W przeciwieństwie do tłumaczy przysięgłych języków mówionych, tłumacze PJM nie podlegają państwowemu egzaminowi, nie składają ślubowania przed Ministrem Sprawiedliwości, nie używają urzędowej pieczęci i nie są zobowiązani do prowadzenia repertorium tłumaczeń.

Oznacza to, że nie istnieje państwowo gwarantowany mechanizm zapewniający bezstronność, dokładność i ważność prawną ich interpretacji w kluczowych kontekstach prawnych.

Brak statusu tłumacza przysięgłego dla tłumaczy PJM stwarza istotną „lukę jakościową” w usługach prawnych dla osób Głuchych.

Chociaż Ustawa o języku migowym zapewnia dostęp do tłumaczy PJM, państwo nie może zagwarantować jakości, bezstronności i ważności prawnej ich interpretacji w taki sam sposób, jak w przypadku języków mówionych.

W postępowaniach sądowych, gdzie precyzja i dokładność prawna są najważniejsze, ta luka może bezpośrednio podważyć rzetelność procesu, prawo do obrony i ostatecznie integralność wymiaru sprawiedliwości. Oznacza to, że dostęp osoby Głuchej do wymiaru sprawiedliwości jest z natury mniej pewny niż osoby słyszającej, co narusza zasady równości wobec prawa.

II. Zobowiązania międzynarodowe i unijne Rzeczypospolitej Polskiej

Polska, jako sygnatariusz i ratyfikator wielu kluczowych dokumentów międzynarodowych i unijnych, jest zobowiązana do zapewnienia pełnego i równego dostępu do wymiaru sprawiedliwości dla wszystkich obywateli, w tym osób z niepełnosprawnościami.

Ratyfikowana przez Polskę w dniu 6 września 2012 r. Konwencja ONZ o Prawach Osób Niepełnosprawnych (KPON) stanowi integralną część krajowego porządku prawnego i ma pierwszeństwo przed ustawami w przypadku ich niezgodności z Konwencją.

Artykuł 8 ust. 1 KPON nakłada na państwa-strony obowiązek podjęcia wszelkich środków w celu podniesienia świadomości społecznej na temat praw osób z niepełnosprawnościami oraz zwalczania stereotypów i uprzedzeń, w tym poprzez uznanie języków migowych za równe językom mówionym.

Konwencja ta, choć nie precyzuje statusu tłumaczy przysięgłych, jednoznacznie wymaga od państw zapewnienia skutecznego dostępu do wymiaru sprawiedliwości dla osób z niepełnosprawnościami, co w sposób nieunikniony wiąże się z zapewnieniem wykwalifikowanych tłumaczy języka migowego w postępowaniach prawnych.

Kolejnym kluczowym aktem jest Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/64/EU z dnia 20 października 2010 r. w sprawie prawa do tłumaczenia ustnego i pisemnego w postępowaniach karnych. Dyrektywa ta ustanawia wspólne minimalne zasady w całej Unii Europejskiej dotyczące prawa do tłumaczenia ustnego i pisemnego w postępowaniach karnych.

Co istotne, art. 2 ust. 3 wyraźnie stanowi, że „prawo do tłumaczenia ustnego, o którym mowa w ust. 1 i 2, obejmuje odpowiednią pomoc dla osób z wadami słuchu lub wymowy”.

Przepis ten bezpośrednio nakłada obowiązek zapewnienia tłumaczeń języka migowego.

Ponadto, art. 5 wymaga od państw członkowskich podjęcia „konkretnych środków w celu zapewnienia, aby świadczone tłumaczenia ustne i pisemne spełniały wymogi jakości” niezbędne do zagwarantowania rzetelności postępowania.

Zachęca również do tworzenia „rejestrów niezależnych tłumaczy ustnych i pisemnych, którzy posiadają odpowiednie kwalifikacje”.

Obecne wyłączenie tłumaczy PJM z polskiego systemu tłumaczy przysięgłych, który jest podstawowym mechanizmem zapewniającym jakość i wiarygodność tłumaczeń prawnych, tworzy potencjalny konflikt z wymogami Dyrektywy dotyczącymi jakości i rzetelności.

Dyrektywa 2010/64/EU wyraźnie rozszerza prawo do tłumaczenia na osoby z wadami słuchu w postępowaniach karnych i wymaga „wystarczającej jakości” w celu zapewnienia rzetelności. Chociaż Polska zapewnia tłumaczy PJM, wyłączając ich z ram tłumacza przysięgłego, państwo nie stosuje swojego własnego, najbardziej rygorystycznego mechanizmu zapewnienia jakości i ważności prawnej do tłumaczeń PJM. Tworzy to „lukę w zgodności jakościowej”.

Dyrektywa zachęca do tworzenia rejestrów wykwalifikowanych tłumaczy, a polska lista tłumaczy przysięgłych jest właśnie takim rejestrem dla innych języków.

Obecna sytuacja oznacza, że Polska zapewnia usługę wymaganą prawem UE, ale bez stosowania swoich najwyższych krajowych standardów jakości i odpowiedzialności, co może być niewystarczające w świetle wymogu „rzetelności” określonego w Dyrektywie.

Rada Europy również konsekwentnie uznaje języki migowe za naturalny i pełny środek komunikacji dla osób Głuchych, podkreślając ich rolę w promowaniu integracji i ułatwianiu dostępu do edukacji, zatrudnienia i wymiaru sprawiedliwości.

Rekomendacja 1598 (2003) Zgromadzenia Parlamentarnego w sprawie ochrony języków migowych w państwach członkowskich wzywa do opracowania europejskiego instrumentu prawnego dotyczącego praw użytkowników tych języków oraz do przyjęcia różnych środków mających na celu zagwarantowanie równości praw.

Zauważa się, że kraje, które przyznają językom migowym status urzędowy, odnotowują zwiększone zapotrzebowanie na tłumaczy i pozytywne efekty integracyjne, a niedobór tłumaczy istnieje nawet w krajach z programami wsparcia.

Artykuł 22 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej (2000) stanowi, że „Unia szanuje różnorodność kulturową, religijną i językową”, a art. 21 ust. 1 zakazuje dyskryminacji ze względu na język lub niepełnosprawność.

Skumulowana waga KPN, dyrektyw UE i zaleceń Rady Europy tworzy niezaprzeczalny międzynarodowy imperatyw prawny dla Polski, aby uznać i uregulować status tłumaczy PJM jako oficjalnych tłumaczy. Nie chodzi tu tylko o przestrzeganie norm międzynarodowych; chodzi o wykorzystanie tych nacisków zewnętrznych jako katalizatora do rozwiązania wewnętrznej niespójności prawnej (ustawa z 2004 r. kontra ustawa z 2011 r.) i wzmocnienia praw własnych obywateli.

Najgłębsza implikacja jest taka, że nie uchylając art. 1 ust. 2, Polska nie tylko potencjalnie nie przestrzega prawa międzynarodowego, ale także traci okazję do wzmocnienia spójności własnego systemu prawnego i zaangażowania w prawa człowieka, zwłaszcza dla wrażliwej mniejszości językowej.

Polska, poprzez włączenie PJM do swojego kompleksowego systemu tłumaczy przysięgłych, może ustanowić wysoki standard pewności prawnej i dostępności dla obywateli Głuchych. Polska, dysponująca już dobrze zdefiniowanym i solidnym systemem tłumaczy przysięgłych języków mówionych, ma wyjątkową okazję do włączenia tłumaczy PJM w te istniejące ramy.

Wykorzystałoby to już istniejącą infrastrukturę, precedensy prawne i procesy administracyjne, czyniąc proponowaną zmianę mniej uciążliwą i bardziej natychmiastową pod względem zapewnienia jakości i uznania prawnego.

Obecne wyłączenie w prawie polskim stanowi anomalię, która uniemożliwia pełne i równe zastosowanie własnych, solidnych mechanizmów prawnych w celu zapewnienia jakości tłumaczeń PJM.

Uchylenie art. 1 ust. 2 ustawy o zawodzie tłumacza przysięgłego i włączenie tłumaczy PJM w jej zakres przyniesie szereg fundamentalnych korzyści, zarówno dla osób Głuchych, jak i dla całego systemu wymiaru sprawiedliwości.

Najważniejszą z nich jest nie tylko formalne uznanie tłumaczy PJM, ale też natychmiastowe włączenie ich zawodu do istniejącego, solidnego i funkcjonalnego systemu państwowej kontroli jakości i odpowiedzialności. Oznacza to, że państwo nie musi inwestować w tworzenie nowych organów regulacyjnych, procedur egzaminacyjnych ani mechanizmów nadzoru dla tłumaczy PJM. Zamiast tego, można po prostu rozszerzyć wypracowane i sprawdzone ramy, funkcjonujące dotychczas w odniesieniu do tłumaczy przysięgłych innych języków.

To rozwiązanie jest niezwykle efektywne, opłacalne i zapewnia, że jakość oraz wiarygodność tłumaczeń PJM w kontekstach prawnych zostaną natychmiast podniesione do najwyższych standardów już obowiązujących w polskim prawie.

Najważniejsze jest to, aby certyfikacja odbywała się na poziomie w pełni równoważnym z procedurami stosowanymi w przypadku tłumaczy innych języków obcych.

Egzamin państwowy dla tłumaczy polskiego języka migowego powinien być nadzorowany, certyfikowany i przeprowadzany przez Ministerstwo Sprawiedliwości.

Podmiotami uprawnionymi do zasiadania w komisji egzaminacyjnej, odpowiedzialnej za weryfikację i certyfikację kandydatów na tłumaczy PJM, powinny być organizacje pozarządowe zrzeszające osoby Głuche oraz osoby Głuche oddelegowane przez te organizacje — posiadające odpowiednią wiedzę i doświadczenie w zakresie polskiego języka migowego i kultury Głuchych.

Pilnym celem jest stworzenie państwowego systemu certyfikacji tłumaczy języka migowego. Obecnie uznawane są jedynie certyfikaty Polskiego Związku Głuchych, co stoi w sprzeczności z zasadą pluralizmu oraz konstytucyjną zasadą równości.

Inne organizacje pozarządowe, które także prowadzą kursy i szkolenia z zakresu języka migowego, mają prawo czuć się dyskryminowane i marginalizowane, bowiem ich certyfikaty nie są uznawane przez Ministerstwo Sprawiedliwości.

W związku z tym celowe i prawidłowe jest zunifikowanie systemu certyfikacji tłumaczy polskiego języka migowego przez Ministerstwo Sprawiedliwości.

Argumenty przemawiające za statusem przysięgłego dla tłumacza języka migowego:

1. Zwiększenie jakości tłumaczeń i bezpieczeństwa prawnego:

Tłumacz przysięgły, jako osoba posiadająca specjalistyczne kwalifikacje i poddana egzaminowi państwowemu, ma obowiązek przestrzegania określonych standardów zawodowych. Nadanie statusu tłumacza przysięgłego dla tłumaczy języka migowego zagwarantowałoby wyższy poziom dokładności i odpowiedzialności, co jest szczególnie istotne w przypadku tłumaczeń na tematy prawne, medyczne czy administracyjne, gdzie błędy mogą mieć poważne konsekwencje.

2. Zapewnienie równych praw dla osób głuchych:

Wprowadzenie tłumaczy przysięgłych w zakresie języka migowego stanowiłoby ważny krok w kierunku zapewnienia osobom głuchym pełnej równości w dostępie do informacji i usług publicznych, zwłaszcza w kontaktach z organami administracji publicznej, sądami czy służbą zdrowia.

3. Zwiększenie profesjonalizmu zawodu:

Tłumacze języka migowego, podobnie jak tłumacze języków obcych, powinni mieć możliwość formalnego potwierdzenia swoich umiejętności i kompetencji, zwłaszcza w tak skomplikowanej dziedzinie jak komunikacja z osobami z różnymi rodzajami niepełnosprawności słuchowej. Status przysięgłego tłumacza języka migowego zwiększyłby prestiż zawodu, co może przyciągnąć osoby o wyższych kwalifikacjach do tej specjalizacji.

4. Dostępność usług tłumaczeniowych w sytuacjach kryzysowych:

Tłumacze przysięgli są dostępni na żądanie w przypadku kluczowych sytuacji prawnych lub administracyjnych. Nadanie tłumaczom języka migowego statusu przysięgłego mogłoby poprawić ich dostępność w takich sytuacjach, w których precyzyjne przekazanie informacji jest absolutnie niezbędne (np. w sądach, podczas interwencji służb ratunkowych).

5. Profesjonalne i etyczne standardy:

Tłumacze przysięgli podlegają nadzorowi sądów i instytucji odpowiedzialnych za certyfikację tłumaczy, co zapewnia wyższy poziom odpowiedzialności zawodowej. Osoby posiadające taki status są zobowiązane do przestrzegania zasad etyki zawodowej, co w przypadku tłumaczy języka migowego jest szczególnie ważne ze względu na specyfikę pracy i intymny charakter wielu tłumaczeń.

6. Ochrona osób głuchych przed dyskryminacją:

Zatrudnianie przysięgłych tłumaczy języka migowego mogłoby pomóc w zapobieganiu dyskryminacji osób głuchych, które mogą nie mieć dostępu do tłumaczenia w sytuacjach, gdzie ich prawo do pełnej komunikacji z instytucjami publicznymi lub prywatnymi nie jest w pełni realizowane.

Tłumacze przysięgli gwarantują, że usługi będą świadczone zgodnie z najwyższymi standardami.

7. Wzrost świadomości społecznej:

Wprowadzenie statusu przysięgłego mogłoby zwiększyć świadomość społeczną na temat języka migowego jako pełnoprawnego języka komunikacji, a także na temat roli tłumaczy w procesie integracji osób głuchych w społeczeństwie.

8. Stabilność rynku pracy i większe zaufanie do usług tłumaczeniowych:

Status przysięgłego mógłby również przyczynić się do większej stabilności rynku pracy w obszarze tłumaczeń języka migowego, ponieważ osoby posiadające taki status mogłyby liczyć na większe zlecenia, a jednocześnie zyskiwałyby większe zaufanie ze strony klientów, w tym instytucji publicznych i prywatnych.

9. Ujednolicenie zasad certyfikacji:

Wprowadzenie jednolitych zasad certyfikacji tłumaczy języka migowego, zgodnie z procedurą przysięgłą, mogłoby uprościć proces rekrutacji i certyfikacji, eliminując przypadki nieprofesjonalnych tłumaczeń, które mogą wprowadzać w błąd osoby głuche i utrudniać ich komunikację.

10. Zgodność z międzynarodowymi standardami:

W wielu krajach na świecie status przysięgłego tłumacza języka migowego jest standardem. Wprowadzenie tego statusu w Polsce pozwoliłoby na zharmonizowanie polskich przepisów z międzynarodowymi praktykami, a także na poprawę wizerunku Polski w zakresie integracji osób z niepełnosprawnościami.

Przyznanie statusu tłumacza przysięgłego podniosłoby rangę zawodową tłumaczy PJM, zachęcając więcej wykwalifikowanych osób do podjęcia tego zawodu i wspierając rozwój specjalistycznych umiejętności w zakresie prawnego tłumaczenia PJM.

Reasumując, obecne wyłączenie tłumaczy polskiego języka migowego z ustawy o zawodzie tłumacza przysięgłego stanowi istotną anomalię legislacyjną i poważną barierę w dostępie do wymiaru sprawiedliwości dla obywateli Głuchych.

Ten archaiczny przepis jest w bezpośredniej sprzeczności z uznaniem PJM przez Polskę za język naturalny w ustawie z 2011 r. oraz z międzynarodowymi zobowiązaniami wynikającymi z Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych i dyrektyw Unii Europejskiej.

Brak statusu tłumacza przysięgłego dla tłumaczy PJM stwarza poważną lukę w zakresie zapewnienia jakości, odpowiedzialności i pewności prawnej w postępowaniach sądowych i administracyjnych, podważając podstawowe prawo osób Głuchych do skutecznej komunikacji i rzetelnego procesu.

W związku z powyższym, uprzejmie prosimy o zainicjowanie procesu legislacyjnego mającego na celu nowelizację ustawy z dnia 25 listopada 2004 r. o zawodzie tłumacza przysięgłego, w szczególności poprzez uchylenie art. 1 ust. 2.

Taka zmiana nie tylko skorygowałaby wewnętrzną niespójność prawną, ale także w pełni dostosowałaby prawo polskie do międzynarodowych standardów praw człowieka i wymogów Unii Europejskiej. Zapewniłoby to, że tłumacze PJM podlegaliby tym samym rygorystycznym standardom zawodowym, ślubowaniom i mechanizmom odpowiedzialności, co inni tłumacze przysięgli, gwarantując tym samym najwyższą jakość, bezstronność i ważność prawną ich usług.

Ten kluczowy krok przyczyni się do większej integracji społecznej, wzmocni pozycję prawną i godność obywateli Głuchych oraz zwiększy ogólną integralność i dostępność polskiego wymiaru sprawiedliwości dla wszystkich jego obywateli.

Taka zmiana, zgodna z międzynarodowymi standardami praw człowieka, sprawiłaby, że Polska stałaby się przykładem państwa, które w sposób konsekwentny realizuje politykę pełnej integracji osób z niepełnosprawnościami.

Zniesienie art. 1 ust. 2 ustawy o zawodzie tłumacza przysięgłego to krok ku pełnej realizacji tych celów, dając możliwość wprowadzenia profesjonalnych i standardowych procedur w tłumaczeniach PJM.

Poczucie pewności i odpowiedzialności w procesach prawnych i administracyjnych zagwarantowane przez przysięgłych tłumaczy PJM będzie stanowić zabezpieczenie nie tylko dla osób Głuchych, ale także dla całego systemu sprawiedliwości, który stanie się bardziej transparentny i skuteczny.

Zgodność z rygorystycznymi standardami zawodowymi i etycznymi w pracy tłumacza przysięgłego pozwala na eliminację ryzyka błędnych tłumaczeń, które mogą prowadzić do poważnych konsekwencji prawnych, w tym do niesłusznych wyroków lub decyzji administracyjnych. W sytuacjach, gdzie komunikacja jest kluczowa, np. w sprawach sądowych, administracyjnych czy medycznych, zapewnienie precyzyjnego i zgodnego z prawdą przekazu staje się fundamentem prawidłowego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości.

Odpowiedzialność tłumaczy przysięgłych wiąże się z obowiązkiem przestrzegania ścisłych norm zawodowych oraz podleganiem nadzorowi instytucji odpowiedzialnych za ich certyfikację. Taki mechanizm gwarantuje wysoką jakość usług, eliminuje ryzyko nadużyć oraz zwiększa zaufanie do instytucji publicznych, które korzystają z tych usług.

Dla osób Głuchych oznacza to poczucie równości i sprawiedliwości, ponieważ będą miały pewność, że ich prawo do pełnej komunikacji w procesach prawnych jest realizowane w sposób zgodny z obowiązującymi standardami.

Dodatkowo, profesjonalny status tłumaczy PJM umożliwi im pełnoprawne uczestniczenie w procesach sądowych, co zapobiegnie sytuacjom, w których niepełne lub błędne tłumaczenie mogłoby zadecydować o wyniku sprawy.

Takie rozwiązanie sprawiłoby, że system sprawiedliwości w Polsce stałby się bardziej inkluzyjny i dostępny, a osoby Głuche miałyby pewność, że ich prawa są chronione w taki sam sposób jak prawa osób słyszących.

Przyznanie tłumaczom języka migowego statusu przysięgłego stanowi niezbędny krok w kierunku realizacji zasad równości i sprawiedliwości proceduralnej.

Tylko w ten sposób zapewniona zostanie pełna ochrona praw osób Głuchych, eliminując ryzyko naruszenia ich podstawowych praw obywatelskich i procesowych w postępowaniach prawnych i administracyjnych. Zmiana ta jest nie tylko zgodna z międzynarodowymi zobowiązaniami RP, lecz także stanowi fundament dla wzmocnienia transparentności i wiarygodności polskiego wymiaru sprawiedliwości.

Zgodność z prawem Unii Europejskiej

Projektodawca oświadcza, iż przyjęcie proponowanych zmian nie spowoduje stanu niezgodności prawa krajowego z prawem wspólnotowym.

Wyrażamy zgodę na ujawnienie na stronie internetowej podmiotu rozpatrującego petycję lub urzędu go obsługującego danych osobowych podmiotu wnoszącego petycję, prosimy o zastrzeżenie naszych podpisów.

Prosimy o pozytywne rozpatrzenie nin. petycji.

Z poważaniem,